

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 8 maanden f 4.50.
Voor de overige steden des Rijks 5.50.

ZATURDAG 1 JANUARIJ.

REDACTEUR:

C. H. SIBBER, Jr. te 's Gravenhage.

Hoofd-Redacteur M. Hoogeveen en Zoon,
Blaasappel, Amsterdam.

Brieven franco aan het Bureau De Grondwet,
Van Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIE:

Van één tot zes regels. f 1.00.
Voor elke regel meer. 0.15.
Behalve de 35 cts. zegelgeld.

Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden,
worden geplaatst tegen betaling van f 1, het zegel-
regt daaronder begrepen.

Het dagblad *«Overijssel»* schijnt, met 1 Januarij, in andere handen te zijn overgegaan. Althans eene soort van programma moet dat duidelijk maken. Wij zouden van deze omstandigheid geen gewag gemaakt hebben — omdat het geheele stuk eene groote verwarving van denkbeelden verraaft — indien wij daarin niet eene passage ontmoet hadden, die onze bijzondere aandacht heeft getrokken.

Wij lezen er, namelijk, het volgende:

Nog eene andere vraag: of dit orgaan (*de Overijssel*) zal toegewijd zijn aan het constitutionele koningschap, waaronder wij thans leven, is eveneens geheel onverschillig. Die regeringsvorm, onder welke het liberalisme zal blijken de hechtste waarborgen te hebben voor eene vrije ontwikkeling, onder welke het goede en schoone het best en volkomenst wordt bereikt, zal in ons verdediging en medewerking ondervinden; want wij stellen het wesen boven den vorm, zonder daarom de waarde van den vorm te miskennen.

Daar de *Overijssel* tot vóór 1 Januarij heeft behoord tot de organen der constitutionele partij, meenen wij, onmiddellijk, tegen bovenstaande verklaring, met den meesten ernst, te moeten protest aantekenen, als ten eenemale afwijkende van het hoofdbeginsel der constitutionnellen hier te lande.

Voor hen is het «constitutionele Koningschap» in geenen deele «onverschillig». Het tegendeel is waar. Zij stellen op dat Koningschap den hoogsten prijs; zij beschouwen het als den besten grondslag voor onze geheele Staats-inrigting; zij vinden daarin, toegepast en uitgevoerd naar de letter en den geest der Grondwet, de hechtste steun voor de welvaart, de toekomst en de kracht van Nederland.

«Geen Volksovereiniteit, geene democratie, geen algemeen stemrecht, maar de constitutionele monarchie «overeenkomstig de Grondwet. niets meer, niets minder» dat is en blijft de uitdrukking der beginselen van de constitutionele partij.

Wie zich daaromtrent «onverschillig» verklaart, wie zelfs in de verste verte zou willen doen gelooven aan andere bedoelingen, van welke rigting ook: hij is een afoallige en kan niet langer tot de onzen behooren.

Het April-Ministerie is, ten aanzien van de hervorming van het belastingstelsel en van de verligting van lasten, reeds aan zijne tiende belofte.

Wij zullen onze lezers niet vermoedigen met de negen vorigen te herhalen. Onder verwijzing naar ons No. 493 herinneren wij slechts hoe de negende belofte (20 Dec. 1854) luidde, op een aandrang tot *wal-verligting van lasten*.

Doch ik aarzel hier niet dit te zeggen: wanneer die toestand zich niet bedenkelijker vertoont ten opzichte van ons vaderland (ik spreek uitsluitend van ons vaderland) dan op dit oogenblik het geval is, dan is het voornemen der Regering, om, nadat de Kamer weder zal zijn bijeengekomen, hare denkbeelden, in bepaalde voorstellen geformuleerd, mede te deelen en in ontwikkelingen te treden over de wijze, waarop, naar haar inzien, aan dat voornemen, reeds den 17 Nov. jl. aan deze Kamer medegedeeld, ten meeste nutte van het land gevolg zal kunnen gegeven worden.

De tiende belofte, bij monde van den Minister van Finantiën, is van zeven dagen later (27 Dec.). Toen gold het antwoorden op een aandrang tot *niet-hervorming* van het stelsel en *niet-verligting* van lasten:

«Geloof, dat de Regering volkomen overtuigd is dat men moet zorgen geen bres te schieten in onze belastingen. Het is mijn overtuiging — en die overtuiging is ook in den laatsten tijd geworpen uit de handelingen en verklaringen der Regering — dat op dezen weg volkomen stilstand op dit oogenblik niet mogelijk is, maar ik geloof dat de groote kunst der Regering deze moet zijn om voortgaande dit te doen met de nodige behoedzaamheid, opdat de dierbaarste belangen van het Vaderland daar niet onder lijden.

Door deze tiende belofte wordt, meenen wij, de uitgelaten vrees van hen, die in de negende een snellen vooruitgang in de bekeering der Regering, met betrekking tot verligting van lasten zagen, wel eenigzins getempert. Goed overwogen komt het ons voor, dat de tiende belofte zelfs weder ten eenemale de negende te niet doet, in zoover men, althans in de laatste heeft willen zien 't voornemen, om, door te concurreren met de aanhangige voorstellen, verder dan deze te gaan.

Het woord «behoedzaamheid», door den Minister gebezigd, heeft ons, met schrik, doen denken aan de wijze, waarop datzelfde woord, dat in de *Troonrede* voorkwam, werd uitgelegd. De 23 pcenten, de drie twintigsten van één cent verligting van lasten, waren er al de veel belovende vruchten van!

Men heeft het ons kwalijk genomen, dat wij zoo weinig vertrouwen op de negende belofte meenden te moeten stellen. Stelt de tiende belofte ons niet reeds nu in 't gelijk? Neemt ze niet weder weg al die gedachten aan vaste, kordate maatregelen, die de negende belofte, ook naar de bedoeling der Regering, heeft moeten opwekken? Behoeven wij, ook na de overweging der tiende belofte, één woord terug te nemen, van hetgeen reeds in No. 493, na de kennismeming der negende, door ons gezegd is?

Is het nu wederom vergelijking van deze eindeloze beloften, nog twijfelachtig, dat het belang van het vaderland slechts eene leuze is, en dat belang van personen op den voorgrond staat?

Is het nu nog twijfelachtig, dat deze Regering geen stelsel heeft, niet regeert; maar zich laat regeren, met opoffering van overtuiging, enkel om maar regering te blijven?

Is het nu nog te vergen, dat iemand in het land eenige waarde hoegenaamd hechte aan de beloften der «tegenovergestelde rigting»?

Is er iemand, die, met de hand op het hart, nu nog zou durven beweren, dat de heer van Hoëvell onrecht had, toen hij, in de volgende woorden, de blijdschap van hen, die verrukt waren over het «vrij en krachtig initiatief» der Regering, trachtte te temperen?

«Ik heb gezien», welk een diepen indruk en welk eene genoegelijke gewaarwording de thans door den Minister van Finantiën gegevene verklaringen heeft te weeg gebracht in het gemoed van den geachten afgevaardigde uit Nijmegen. Wat mij betreft, verklaringen van zoo verschillenden aard, volgens de opvatting altoos van den afgev. uit Nijmegen, in zulk een kort tijdsverloop van dezelfde groene tafel, door dezelfde personen gegeven, maken op mij geen den minsten indruk. De omstandigheden zijn niet veranderd: zij zijn dezelfde als vóór veertien dagen, en wanneer nu eene verklaring wordt afgelegd, zoo als thans geschiedt, waarom is daar dan meer waarde aan te hechten dan aan die, welke drie weken geleden gegeven is? Ik voor mij zal de daden, de handelingen van de Regering afwachten; ik verheug mij volstrekt niet over de toekomst, op grond van 't geen ik nu heb gehoord: DIE ZOO SPOEDIG VAN MEENING VERANDERT, KAN HET BINNEN VIER WEKEN WEER DOEN. Ik zal eenvoudig afwachten wat de Regering zal verrigten; ik zal zien of die handelingen overeenkomstig zijn met het standpunt, dat zij heeft ingenomen en 't is de belangen van het Vaderland.»

Ook wij willen thans die handelingen afwachten; maar wij hebben er geene groote verwachting van.

Wat kan, tot 13 Februarij, al niet worden uitgedacht, om, door nieuwe beloften, oude te vernietigen, en het Nederlandsche Volk op nieuw met schitterende beloften te vrede te stellen?

In de Tweede Kamer progressistisch, naar woorden voorbijstrevende de warmste voorstanders van belastinghervorming; in de Eerste Kamer «behoedzaamheid» en verschooning vragende, dat het niet mogelijk is thans volkomen stil te staan!

Ook ten aanzien van dit onderwerp behartigt het Ministerie den vriendenraad van den heer VAN DAM VAN ISSELT: «Ziet, heeren Ministers! volstrekt niet om!»

De *Tijd* bespreekt heden de jongste debatten, die bij de behandeling der Staatsbegroting in de Tweede Kamer gevoerd zijn op eene wijze, die van de gewone onpartijdigheid van dat blad en van zijn erkenden scherpen blik, naar onze meening, geen bewijs draagt. Wij lezen er, namelijk, het volgende:

De jongste debatten in de Tweede Kamer hebben het droevig

schouwspel geleverd van hevige persoonlijke aanvallen. De oppositie heeft, te kwader ure, gemeend het ministerie in zijne stelling te moeten aantasten, vermoedende dat het daaruit reeds nu zou kunnen worden geslagen. Daartoe was evenwel de tijd nog niet gekomen, en in zooverre was de aanval voorbarig en onhandig. Twee voornamen grieven werden aangevoerd. De kerkelijke kwestie, die nog slechts belang kon hebben voor den heer van Zuylen, die men beschuldigd had tijdens zijn afwezen, en die natuurlijk de eerste gelegenheid de beste aangriep om zich te verdedigen. De andere grief was, dat het ministerie geen aanspraak had op het vertrouwen der Kamer om zijne tendance tot verhooging der uitgaven en om zijne werkloosheid in het beramen van maatregelen tot afschaffing van belastingen. Wij zullen niet zeggen dat de discussie door de oppositie zonder warmte is gevoerd. Integendeel, de aanval was heftig en zeer personeel. Maar het ministerieel antwoord was nog heviger en veel meer personeel, zoodat de kwestie der belangen ten laatste scheen onder te gaan voor de kwestie van personen. Nooit, sinds 1830, is op dergelijken toon in de Tweede Kamer gesproken, en men moet opklimmen tot de discussiën tusschen de Belgen en de Nederlanders, die de revolutie van 1830 hebben ten gevolge gehad, om een punt van vergelijking te vinden. Maar dat juist toon aan hoe schadelijk de strijd is, die op het terrein der binnenlandsche politiek wordt gevoerd.

Wij rigten tot de *Tijd* de volgende vragen:

Mag het «te kwader ure» worden genoemd, wanneer de constitutionnellen zich, met al de kracht, die in hen is, verzetten tegen het weder-inslaan van een weg, die, in vroegeren tijd, ons aan den rand van het staatsbankroet heeft gebracht?

Was het niet de dure plicht der oppositie, om, waar zij de overtuiging had, dat de Natie op dien gevaarlijken tweesprong stond, te doen, al wat gedaan kon worden, om het Vaderland in tijds voor den eersten stap te behoeden?

En wat den persoonlijken strijd betrof: aan wie de schuld?

Is die «persoonlijke strijd» niet de grondslag geweest van het April-programma? Heeft iets anders dan persoonlijke antipathie de April-beweging en het April-Ministerie in het leven geroepen? Is dat Ministerie door iets anders kunnen gesteund worden, dan door personen verdacht te maken?

Hebben deze, aldus miskende personen niet het recht gehad, voldoening te vragen: toen zich de gelegenheid daartoe aanbood, voor al 't geen, slechts in het belang van personen, aan hen misdreven is?

De oorzaak van den «persoonlijken strijd» is derhalve gelegen in de wording en het voortbestaan van het April-Ministerie. De langdurige voortzetting van dien strijd in de Tweede Kamer, is alweder de schuld van dat Ministerie geweest; want, indien de heer VAN HALL reeds den eersten dag had kunnen goedvinden te zeggen wat hij, tot in zijne laatste schuilhoeken teruggedrongen, gedwongen was den laatsten dag te erkennen, namelijk: «dat hij niets ten laste van den heer VAN ZUIJLEN of van een der vorige Ministers kon opleveren»: de strijd ware reeds den eersten dag beëindigd.

Zoo lang dat resultaat niet was verkregen, mogt de heer VAN ZUIJLEN, evenmin als de vorige Ministers, het slagveld ontruimen. De Natie moest weten, dat zij het alleen met onbevleete eer verlaten konden. Dat is geschied; dat doel is bereikt en, uit dat oogpunt, beschouwd, is zelfs de langdurige persoonlijke strijd geweest, om, ten aanzien van de eigenlijke driftveerkrachten der April-beweging, de Natie nog al wat meer de oogen te openen.

Bij de vele gruwelen, welke de Nederlandsche daglicht komen, als gevolg van de Nederlandsche bezitting, onder de bevoegdheid van de Nederlandsche wet, hebben wij den nieuwen gruwel te voegen, in het laatste deel van October, op de slaven-plantaadje «Vriendsblijd en Ouderzorg» gepleegd. De *Nederlandsche Courant* geeft er het volgende aantekende verhaal van:

De directeur der plantaadje, de heer GEURSMAN, Nederlander van geboorte, had een vrolijk partijtje, zoo als het gewoonlijk

onder de directeurs gaat. Daarbij waren zijne naaste bureu te- genwoordig. Men had braaf gegeten en gedronken en vermaakte zich nog tot laaf in den nacht. De jongen [footboy] had den geheelen dag bedand en was gedurende den avond in de weer, om de verborsteltjes en glazen wijn in te schenken, tot dat eindelijk vermoednis hem naast een nachtvuur, hetwelk bij het wiphuis was aangelegd, deed nederliegen. De directeur GEURSMAN riep om een vlammetje ten einde een laatste cigar op te steken; de jongen was niet bij de hand.

Verwoed over de luiheid van zinen knecht, ziede hij, dat hij hem zou leeren, *vuur te geven*. — Tot dat einde nam hij een kruik met voorloop [afschot], — liep naar de plaats waar de jongen te slapen lag; stortte de spiritus over hem uit, en zag niet vreemde hoe de kleederen, die de jongen aan het lichaam had, benevens het dekkleed, in vlam geraakten. De jongen, door de hitte en pijn, wakker geworden, wist in zijn schrik en bedwelming geen beter middel om den brand te blusschen, dan in de naastbijgelegen vaart te springen. Hij deed dit, zonk neder en ... verdween! Hij had opgehouden te leven!...

Zoo als ligt te begrijpen is, gaf dit aanleiding tot ooploop onder het hofsvolk, wiens kreet er misbaar eindelijk tot in de negetruizen doordrongen. — De bloedverwanten van den drenkeling ijlden naar de plaats, waar hunne dierbare betrekking, tengevolge van de gruwdaad des directeurs, het leven had verloren. Luid waren hunne bittere klagen tegen den dader. Deze vertoornde over zulk een gedrag, greep de ouders en verdere familie des overleden jongens, en sloot hen in het ziekenhuis op. — De slavenmagt, hierover ten uiterste verwoed, trok in massa op naar het ziekenhuis, verbrak de deur en ontzette de gekerkerden. Daarop begaven zich de voornaamste onder haar naar den nabijwoonenden kapitein der divisie, en bragten hunne klagen tegen den directeur GEURSMAN in. — Onmiddellijk werd een proces-verbaal opgemaakt en aan den procureur-generaal opgezonden.

Welk een indruk dit voorval op de stadbewoners heeft gemaakt laat zich ligtelijk bevroeden.

Is de procureur-generaal naar de plaats van dit feit gegaan? Is de zaak geregtelijk onderzocht geworden?

Wij weten het niet. Zijne Excellentie de Minister van Koloniën zal misschien hierover eenig licht kunnen verspreiden.

Intusschen kunnen de voorstanders van het behoud der sla- verij ten naastbij berekenen, wat, bij gebeurtenissen als de hiervoor vermelde, van het tot de vrije bevolking van Suri- namé te wachten is.

De plaats, waar dit Kannibaalsche schouwspel is geleverd, is — bittere ironie! — gedoopt met den naam van „Ouderzorg.“

Treffende harmonie met het beeld, dat de Minister van Koloniën heeft gegeven van de wijze, waarop de slaven worden behandeld. Als kinderen door ouders!!

Met het uur wast de bloedvlek aan, waarmee de Haagsehe politie het „slaven-reglement“ van den heer RAHOD gebrandmerkt heeft.

De *Nederlander* neemt eenige zinsneden over van het artikel, dat wij bij den aanvang van dit jaar schre- ven en waarin onze sympathie voor de zaak der Wes- tersche Mogendheden onbewimpeld werd te kennen gegeven. Op die zinsneden laat de *Nederlander* de vol- gende opmerking volgen:

Dergelijke zinsneden op beslissenden toon ter neder tetschrijven valt ligt.

Ook wij hebben weérzin tegen den regeringsvorm van Rus- land en tegen haar politiek.

Doch vóór het schenken van onverdeelde sympathie, zouden wij gaarne ernstige beantwoording zien van hetgeen hier als on- twijfelbaar gesteld wordt:

Is het doel en de strekking van den krijg, ook gelijk die voortgezet wordt;

het beschermen van een zwakken bondgenoot? de handhaving van het evenwigt van Europa?

de verdediging van de Westersche beschaving tegen barbaarsch- heid en willekeur?

Of wel zou onder de drijvkrachten ook moeten worden geteld nationaal eigenbelang en de kansrekening op een voordeeliger verbrokkeling der nalatenschap van den zieken man?

Wij zijn tot eene „ernstige beantwoording“ volledig bereid, indien de *Nederlander* ons eerst de preliminaire vragen, uit zijne vragen tot ons geboren, zal willen verduidelijken.

De *Nederlander* spreekt van „doel en strekking van den krijg, ook gelijk die voortgezet wordt“. Wat be- teekenen de laatste woorden? Wordt het stelsel van aanval of verdediging, wordt de keus der wapenen afgekeurd?

Acht de *Nederlander* Turkije geen „zwakke bondge- noot? Meent het blad, dat indien Rusland, zonder tusschenkomst der Westersche Mogendheden, feitelijk zich meester gemaakt had van Turkije, het „evenwigt van Europa“ niet zou zijn verbroken? Geloof de *Nederlander*, dat de uitbreiding van de magt en den invloed van de Russische politiek — het noodwendig gevolg van het bemeeisteren van den invloed op, zoo niet van het bezit van Turkije — voordeelig zou zijn voor de „Westersche beschaving“?

Eerst dan, wanneer wij de ware strekking der gestelde vragen kennen, is „doeltreffende discussie“ mogelijk; want de ondervinding heeft ons geleerd, met hoe veel gevatheid men ten aanzien van de *Nederlander* te werk moet gaan.

Wij gelooven zeer gaarne, dat ook de *Nederlander* „weérzin heeft tegen den regeringsvorm van Rusland en tegen haar politiek,“ maar zou uit de vragen, die

de *Nederlander* ons stelt, niet eenigermate blijken, dat de anti-revolutie niet ver verwijderd is van de meening, op zoo voorzigtige wijs door onzen Minister van Buitenlandsche Zaken eenmaal in het openbaar uitgesproken: „Turkije heeft meer van zijde vrienden dan van zijn vijand te vrezen“?

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Reeds hebben wij onzen lezers bekend gemaakt met de telegrafische dépêche van generaal Canrobert waarin gemeld wordt, dat de geallieerden weldra in staat zullen zijn, weder eene offensieve houding aan te nemen. Hieruit blijkt dus dat de correspondenten uit Constantinopel door de Ganges te Marseille zijn aangebragt wat voorbarig waren, door te vermelden, dat door de geallieerden op den 23 het vuur tegen de plaats weder heropend was; op den 25en toch meldt generaal Canrobert daarvan niets.

Er zijn ook berigten uit Constantinopel over Triëst aan- gekomen. Zij bevatten het berigt van het overlijden van Cheikh-Effendi, en deelen mede, dat het tengevolge der veelvuldige sneeuwwhuipen onmogelijk is om vóór het voorjaar in Azie de vijandelijkheden te hervatten. De Russen zouden al de forten geslecht hebben der Turksche plaats Bayazid die zij, gelijk men zich herinneren zal, eenigen tijd bezat.

Dezelfde dépêche uit Triëst deelt berigten uit Athene mede van den 29 December, volgens welke eene ministe- riële crisis altijd van belang schijnt, de ministers van justitie en marine betoonden zich op nieuw geneigd om hun ambt- genoot voor de binnenlandsche zaken, den heer Riga Pala- mitis, in zijn gedwongen aftogt te volgen.

Er zijn nadere bijzonderheden bekend geworden omtrent de conferentie te Weenen gehouden tusschen de vertegen- woordigers der drie mogendheden, die het verdrag van 2 December onderteekend hebben en Prins Gortschakoff; volgens deze lezing zou het stuk, waarin de uitlegging der vier waarborgen door de drie mogendheden vervat is, geen protocol in den eigenlijken zin van het woord zijn.

Dit document zou veeleer een officieus dan een officieel karakter hebben. De heer de Bourqueney zou er voorlezing van gedaan hebben aan Prins Gortschakoff in de conferentie van den 28 aan welken laatste verlof verleend werd om er copie van te nemen.

Den 30 zou de prins eene nieuwe conferentie gevraagd hebben, waarin hij een tegen-voorstel zou hebben aan- geboden, dat de heer Bourqueney en lord Westmoreland aanvankelijk weigerden aan te hooren, maar waarvan zij eindelijk kennis namen. Het zou tengevolge dezer tweede conferentie zijn, dat de Prins naar St. Petersburg zou hebben gezonden een afschrift van het document houde- lijk de uitlegging der vier waarborgen door de drie mogendheden.

Dit is de lezing, welke in Parijs zeer algemeen is; zij komt op eenige uitzonderingen na, overeen met andere mededeelingen uit Weenen ontvangen. Een enkel punt schijnt ons echter tot twijfel aanleiding te geven: het is hetgeen in betrekking staat tot de tweede conferentie, van de vier vertegenwoordigers, welke den 30 December zou zijn gehouden.

Men zal zich herinneren dat wij mededeelden, dat den 30sten eene tweede conferentie zou zijn gehouden, maar berigten uit Weenen hebben tot dusver het gerucht niet bevestigd en den 31 wordt uit Weenen stellig gemeld, dat prins Gortschakoff op den 30 enkel met den heer Buol eene bijeenkomst heeft gehad.

Bij het bestaan dezer beide lezingen, is het raadzaam de gebeurtenissen af te wachten.

Wat betreft de uitlegging door de drie vertegenwoor- digers aan de vier waarborgen gegeven, daarentrent is tot dus ver niets zekers uitgelekt, althans om daarvan melding te kunnen maken. Wij bepalen ons bij de herhaling, dat die conferentie van den 28 tot geene vredeheevende schik- king zal leiden, ofschoon men aanvankelijk het tegendeel gehoopt had. Dit is het algemeen gevoelen; maar er zijn sommige, die nog niet alle hoop opgeven.

In eene telegrafische dépêche van gisteren reeds hebben onze lezers aangetroffen het manifest, dat de Keizer van Rusland den 29sten heeft uitgevaardigd, waarin o. a. gezegd wordt: „Doordrongen van onzen pligt als Christen, kunnen wij de verlenging der bloedstorting niet wenschen. Wij zullen dan ook gewis geen vredesvoorstellen van de hand wijzen, die verenigbaar zijn met de waardigheid van het rijk en het geluk der ingezetenen. Bij den tegenwoordigen hardnekkigen strijd, rust echter de niet minder heilige pligt op ons, om ons tot al die opoffering bereid te hou- den, die de grootsheid der middelen van den aanval, zoozeer noodzakelijk maken om het hoofd aan al onze vijanden te kunnen bieden. Wij hebben het zwaard in de vuist en het kruis in het hart.“

Wij herhalen dit stuk ten einde het te gemakkelijker in verband met de overige diplomatische berigten van den dag te kunnen beschouwen.

Het is niet te ontkennen dat vooral de aanhef van het manifest een zweem van vredelevendheid aanduidt.

Wat betreft het afzonderlijk verdrag tusschen Oostenrijk en Frankrijk, waarbij aan de eerste zijne grondbezittingen zouden gewaarborgd worden; de geruchten, welke daar- omtrent in omloop waren, waren minst genomen prae- mature. Dit tractaat is niet onderteekend en zal niet onder- teekend worden vóór en aler Oostenrijk aan het verdrag van 2 Dec. het karakter van offensief en defensief zal ge- ven, dat het nog niet heeft.

Het gisteren medegedeelde gerucht van eene ministeriële crisis in Engeland wordt thans weder door den *Herald* behandeld. Dat blad beweert, dat lord John Russell tot een

groot besluit is gekomen, en het ontslag van den hertog van Newcastle en den heer Sidney Herbert verlangd heeft. Met deze twee staatslieden zouden de heer Gladstone en de heer Gladstone aftreden. De *Herald* heeft ook het formulier gereed van eene petitie aan de koningin, waarbij hun ontslag wordt verzocht. Daarin wordt als van veel belang opgegeven, dat de moeder van den heer Herbert (lady Pembroke) eene Russin is.

Uit Kopenhagen wordt gemeld, dat de heer Schul Ples- sen, de portefeuille van Buitenlandsche Zaken, welke hem was aangeboden niet aangenomen heeft. Overigens hekleen den vijf van de negen leden, die het kabinet uitmaken hunne betrekking slechts tijdelijk. Overigens is de toestand van Denemarken zeer lagchelyk. De Kamers zullen weldra hare werkzaamheden hervatten; men zegt, dat reeds eene groote meerderheid verzekerd is aan het voorstel om het vorig kabinet in staat van beschuldiging te stellen. Men voorziet, dat het tegenwoordig gouvernement, wel is waar zamengesteld uit zeer gematigde staatslieden, niet staande kan blijven zonder de ondersteuning van de levige partij en evenzeer zal moeten bezwijken zoo het vorig kabinet niet volgen wil. Men weet niet of men dan niet de toevlugt zal moeten nemen tot een ministerie zamengesteld uit mannen van de uiterste partij.

De tegenwoordige minister van Financien, de heer An- drae, is belast geweest met al de zaken, die in betrekking staan tot den Rijksdag.

De zitting der Spaansche Cortes van den 29sten hood niets belangrijks aan. De voortzetting der beraadslagingen over de wet betrekkelijk de Consumos was aan de orde, die vrucht der wederkerige concessies der commissie en de regering. Er werden vijf amendementen voorgesteld.

De heer Sanchez Silva, verzoekt uit naam der commissie, dat de discussie gedurende eenigen tijd zou worden ges- taakt, opdat de commissie die amendementen in de bij- zonderheden zou kunnen onderzoeken.

Enige oogenblikken later deelde de commissie mede, dat drie der vijf amendementen door de voorstellers waren ingetrokken. Van de twee andere werd een, dat volstrekt geene staatkundige beteekenis had met 107 tegen 66 stem- men verworpen; het andere waarbij der regering de be- voegdheid werd ontzegd om eene leening van 40 realen aan te gaan, was nog in behandeling.

Er werd ook voorlezing gedaan van een ontwerp van wet op de recruterings, dat door de regering werd aan- geboden.

Er worden 25.000 man gevraagd. De loting zal plaats hebben op den eersten Zondag van Maart.

De commissie voor het budget heeft zeer belangrijke en doortastende bezuinigingen voorgesteld; alle lakken van regering moeten groote veranderingen ondergaan. Men ver- zekert echter, dat de heer Franchi heeft geprotasteerd tegen de maatregelen van bezuiniging, welke op de geesteljk- heid betrekking hebben; men gelooft echter dat de regering der koningin het voornemen heeft ze aan te nemen. De Pauselijke munten zullen in dit geval zijn paspoort wagen.

ENGELSCHE POST.

De *Times* gaat voort met den opperbevelhebber van het Engelsche leger in de Krim hevig aan te vallen, en dringt er op aan, dat hij door een ander worde vervangen, zon- der daartoe echter iemand aan te wijzen. Het blad eischt o. a. dat er eene rijtuigdienst zal worden opgefigt van de haven van Balaklava naar het kamp van Lord Raglan, bestemd voor het vervoer van goederen en levensmiddelen van allerhande soort, hetgeen, naar de *Times* wil, in veertien dagen zou kunnen geschieden.

De bals en andere vernakelijkheden, welke op dit tijdstip van het jaar in Hatfield-house, gewoonlijk, plaats grijpen, zullen dit jaar geen voortgang hebben.

Er zullen ook gedurende dezen winter op het kasteel van Windsor geen bals of toneelvoorstellingen gegeven worden.

DUITSCHER POST.

Uit Berlijn wordt de volgende telegrafische dépêche uit St. Petersburg van den 3 Januarij medegedeeld:

Prins Menschikoff meldt, onder dagteekening van den 26sten, dat er niets belangrijks van Sebastopol is voor- gevallen, uitgezonderd twee uijvalen der bezetting op den 21 Dec. Bij een dezer uitvalen heeft de vijand 11 offi- cieren en 33 soldaten krijgsgevangen gemaakt, terwijl een groot aantal gedood zijn. Het slechte weder verhindert het voortzetten der belegeringswerken.

Uit Weenen wordt in eene telegrafische dépêche gemeld:

Prins Gortschakoff is gister middag bij den Keizer in een bijzonder gehoor ontvangen. Het onderhoud heeft een en een half uur geduurd.

Men verzekert, dat de juiste beoordeelingen der vier punten van waarborg moeijelijkheden aanbiedt.

Prins Gortschakoff heeft intusschen drukke conferentien met graaf Buol.

De *Vosser Zeitung* meldt, onder dagteekening van den 28 December, dat alle officieren, die op non-actiwiteit waren, hertef ontvangen hebben om zich naar het leger van Gallicie te begeven. Het derde regement artillerie heeft orde bekomen om den 3 Januarij naar dezelfde bestem- ming te vertrekken. De vorming van een reserve corps van 40.000 man te Moravie, waarvan het hoofkwartier te Olmutz gevestigd is, is thans zeker, en troepen uit Italie komende, welke dit leger zullen uitmaken, zijn sedert eenige dagen in aantogt.

Eene circulaire der redactie van het dagblad *Lloyd* deelt zijnen vorige geëbbonneerden mede, dat zij binnen weinige dagen zal kunnen mededeelen, of dat blad af dan niet weder in het licht zal verschijnen.

Men schrijft uit Weenen dl. 31 December: HH. KK. HH. de Hertog en de Hertogin van Brabant, die den avond van den laatsten dag des jaars in den familiekring hebben doorgelagt, maken zich gereed om de

